

MELIKA SALIHBEG BOSNAWI

POSUĐENOM ZBÍLJI

Malo nedostaje (o, plemenita
naša manjkavosti!) pa da ogledalo
u kom se zrcali tvoja izvjesnost
bude isto što i ti

Nedostaje sasma malo

U tihoj skrušenosti
djela tvoje srce. Riznica puna čuda
od kojih su samo pronašli ljubav
Okolo nje um, gospodar čúlâ
saziva uvijek hajku

Čuješ li još te glasove?

Braniš se od njihova zova prozirnošću
u kojoj, narisano prije no što si
i ušao u to tijelo da se
posudiš zbílji
strpljivo čeka na te tvoje lice

Fluidni veo Jednoće

Pa kad očistiš zrcalo
da ga ni trag
tvoga daha ne magli, ogledalo i
ogledanje opet će
jedno tijelo
Suštavstvu biti

Neće ti više trebati riječi
One su ovdje samo vitki luk mosta
Staza između savršenstva
i plemenite naše nedostatnosti

A kako bi znao da si sam ti zrcalo
da se nisi u njemu ogledao
I da ga, griješan, nisi ponekad
tako strasno
želio razbiti

(Sarajevo, siječanj/januar 1982.)

*Pjesma je napisana i kao dio rukopisa poetske zbirke "uhapšena" zajedno sa Autoricom pod tadašnjim prezimenom Salihbegović.